

faar jo nok Svar paa Tiltale. Det er jeg forberedt paa.

Dernæst vil jeg henvende mig til den højtærede Indenrigsminister. Ganske vist er det saa, at det foreliggende Budget er udarbejdet af den afgaaede Indenrigsminister (Sigurd Berg), og det er altsaa til ham, jeg maa rette min Tak for de Forbedringer, jeg finder paa Indenrigsministeriets Budget. Det gælder Bevillingerne til Studierejser for Haandværksmestre og industrivende i Ind- og Udlandet og til unge Haandværkeres Rejser. Jeg takker den afgaaede Indenrigsminister, fordi han i Virkeligheden har vist sig mere og mere at have faaet Forstaaelsen af, hvilke Hensyn man skylder Haandværket og Industrien, og jeg vil haabe, at hans Afløser, den nuværende højtærede Indenrigsminister (Berntsen), maa kunne se paa Haandværket og Industrien med samme Velvillie.

Der er en anden Ting, jeg maa sige Tak for, og det er, at man i Aar har vedtaget, at de til Foredrag i Provinserne bevilgede Penge blive fordelte gennem Fællesrepræsentationen under Ministeriets Tilsyn. Det er en Ordning, som vil vinde Sympati overalt indenfor Foreningerne, og som sikkert vil vise sig at virke tilfredsstillende. Selv om der nu kun staaer opført et Beløb af 12,500 Kr., skal jeg ikke foreslaa det forhøjet, fordi jeg er stemt for Indskrænkninger paa alle Omraader, men være tilfreds med, at der staaer i Motiverne til Finansloven, at hvis det viser sig at være for lidt, kan man ad Aare forøge Beløbet.

Jeg vil gerne sige et Par Ord angaaende Sparekasseforholdene. Det er jo nu givet efter de indtrufne Kalamiteter, at vi ville faa en ny Sparekasselov, men naar der fra forskellige Sider er udtalt den Mening, at det vilde være korrekt, om samtlige Landets Sparekasser kom ind under Staten, saa vil jeg dog rette en bestemt Protest derimod, idet jeg fuldt ud ønsker at bevare Sparekassernes Selvstændighed. Jeg tror absolut heller ikke, det er nødvendigt. Heller ikke tror jeg, det er nødvendigt med de mange Sparekasseinspektører. Jeg tror, der er visse Krav, der maa fyldestgøres, for at Sparekasserne kunne komme til at nyde den samme Tillid som tidligere, og jeg skal ganske kort motivere det derhen, at det, jeg mener er nødvendigt, det er, at i ingen Sparekasse bliver Kasserervirksomheden forenet med Regnskabsførervirksomheden, og at der bliver arbejdet hen til, at der ingen andre Revisorer ansættes end

edsvorne og dertil uddannede. Endvidere, at enhver Sparekasse i Forhold til sit Indskud skal have et Reservefond, der kun kan anvendes i de Tilfælde, hvor Sparekassen har haft Tab. Endvidere, at der under Sparekasseinspektøren ansættes et tilstrækkeligt Antal Assistentter, som ere kyndige og gøre det muligt, at en Sparekasse kan blive tilset, ikke saa meget for Kontrollens Skyld, men mere — lad mig sige til Vejledning paa forskellige Omraader, en Gang om Aaret. Under den hidtidige Ordning har dette ikke været muligt. Jeg kan f. Eks. paavise en enkelt Sparekasse, som kun er bleven tilset en Gang i Løbet af 12 Aar. Det gør for saa vidt heller ikke noget, thi hvis en Sparekassedirektion selv forstaaer at kontrollere, saa er det næsten umuligt, at slige Bedragerier kunne finde Sted, og det bliver det samme, enten Sparekassen er større eller mindre. Naar man vil sørge for, at det, jeg her har nævnt, bliver gennemført fuldt ud, tror jeg ikke, man skal borttage Sparekassernes Selvstyre. Jeg tror, det vil være en daarlig Fremgangsmaade, og i alt Fald vil jeg arbejde imod det, alt hvad jeg kan. Men at vi faa nogle Revisorer, som kunne revidere, det anser jeg for saa nødvendigt, at jeg i Grunden ikke troede, det var nødvendigt at paavise det. Det er muligt, at dette bliver noget dyrt, men Sparekasserne kunne i Virkeligheden ogsaa tage noget af Udgiften her; de kunne jo nok overkomme at betale, hvad den tilsynshavendes Rejser og Ophold koster. Jeg tror ikke, det vil forøge Udgifterne saa stærkt, som man er tilbøjelig til at tro.

Jeg skal dernæst henstille til den højtærede Indenrigsminister — jeg ved for øvrigt ikke, om det falder ind under hans Ministerium, men Henstillingen vil maaske alligevel kunne tages til Følge, hvis den maatte vinde Bifald —, om der ikke nu var Grund til at ophæve det af Hammerum med flere Herreder hidtil indehavte Uldhandelprivilegium. Kravet herom har været oppe fra Købmandsstandens Side i adskillige Aar. Privilegiet støtter sig til en Bevilling eller et Reskript af 14. Februar 1741. I de 167 Aar, som siden da ere forløbne, have Forholdene sikkert forandret sig saa meget, at der nu ikke længer er Grund til at opretholde dette Privilegium. Det blev givet i sin Tid for at opbølge en fattig Befolkning i en fattig Egn paa en Tid, da Husflid eksisterede. Nu er imidlertid største Parten gaaet over til Maskinindustri, og denne Egn bør da